

WOORDNERD

Susin Nielsen

Woordnerd

Vertaald door Lydia Meeder en Barbara Zuurbier

Lemniscaat Rotterdam

Van Susin Nielsen verschenen bij Lemniscaat

Wij zijn allemaal moleculen
Optimisme is dodelijk

© Nederlandse vertaling: Lydia Meeder &
Barbara Zuurbier, 2017
Omslag: Marc Suvaal, 2017

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48,
3062 HL Rotterdam, 2017
ISBN 978 90 477 0893 3
NUR 284

Copyright © Susin Nielsen, 2008
Oorspronkelijke titel: *Word Nerd*
Oorspronkelijke uitgever: Tundra Books, een divisie van
Penguin Random House Canada Limited

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

*Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt
en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de
Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend
transport is vermeden.*

Mama

*Opgedragen aan mijn moeder, Eleanor Nielsen,
voor haar onvoorwaardelijke liefde,
en omdat ze de enige is op wie ik altijd kan
rekenen als ik wil winnen met scrabble.*

L R A G I L E E

gareel, gel, leer, gier, lager, galerie, gal, giller, rel

ALLERGIE

De dag waarop ik bijna doodging was de hemel stralend helderblauw – een prettige afwisseling na de regen eerder die week. Er hingen wat wolken boven de bergen ten noorden van de stad, maar die waren ver weg.

Ik zat met mijn lunch aan een picknicktafel op het schoolterrein. Eigenlijk was het halverwege oktober veel te koud om buiten te eten, maar liever hier dan in de kantine, die lawaaiig en druk was en soms, als een of andere leerling me probeerde te laten struikelen, zelfs schadelijk voor mijn gezondheid. Af en toe kon je je als jongen eenzamer voelen tussen de mensen dan in je eentje.

Ik nam nog een hap van mijn boterham en keek naar mijn voeten. Ik had mijn gloednieuwe sneakers aan. Je moest wel een heel geïnteresseerd oog hebben om te zien dat het geen Nikes waren. Mijn moeder zou zich nooit Nikes kunnen veroorloven, maar toen ze me dit weekend had meegenomen naar Chinatown, had ik voor

slechts een kwart van de prijs praktisch identieke imitaties gevonden.

Ze waren mooi, mijn nieuwe schoenen. Echt mooi. Hagelwit met een donkerblauwe krul aan de zijkant en met bijpassende donkerblauwe veters. Achteraf gezien had ik mijn neonoranje sokken er niet bij aan moeten trekken, maar toch, ze zagen er formidabel uit. Ik zou er bijna door vergeten dat mijn broek te kort was, maar zoals mama vaak zei: het geld groeide haar niet op de rug. Een nieuwe broek moest maar even wachten.

Op het veld waren Troy, Mike en Josh een balletje aan het trappen. Heel even overwoog ik te vragen of ik mee mocht doen, maar de vorige keer dat ik dat had gedaan, hadden ze me in het doel gezet en de bal zo vaak tegen mijn hoofd getrapt dat ik er koppijn van had gekregen. Dus ik besloot te blijven zitten.

Het was fijn in de zon. Ik sloot mijn ogen, voelde de warme stralen op mijn gezicht en stelde me voor dat ze de mee-etters op mijn neus spoorloos zouden doen verdwijnen.

Opeens verdween de zon en knalde er iets hard tegen mijn hoofd. Ik opende mijn ogen. Het eerste wat ik zag was de voetbal die wegrolde. Het tweede wat ik zag waren drie paar grote voeten in Nikes.

Ik keek op. Troy, Mike en Josh torenden boven me uit, wierpen een schaduw over me heen.

‘Oeps,’ zei Troy. Hij stak minstens een kop boven de twee anderen uit en was zo breed als een boomstam. Hij had kort, vol zwart haar en ogen die te klein waren voor zijn gezicht.

‘Geeft niet. Ongelukje, kan gebeuren,’ zei ik, ook al was hun voetbal zeker drie keer per week betrokken bij een ongelukje met mijn schedel.

‘Wat heb je te eten bij je, Spambrose?’ vroeg Mike, die sommige mensen stevig zouden noemen en ik dik. Hij had bruine krullen en een permanente frons. Door dat zijn spijkerbroek ver onder zijn middel hing, bleef er ruim tien centimeter van zijn ondergoed zichtbaar, wat voor zover ik begreep niet suf moest overkomen maar juist cool.

‘Ambrose,’ zei ik. ‘Brood met kaas, een wortel, een appel...’

‘Wat sneu,’ zei Mike.

Ik lachte. Het klonk als paardengehinnik, want, ik geef het maar toe, het was een beetje geforceerd. ‘Tja, mijn moeder is nogal van de verantwoorde voeding...’

‘Hé, Drambrose, klopt het dat je allergisch bent voor pinda’s?’ vroeg Troy.

‘Ambrose. Ja, dat klopt.’

‘Ik zit hier al – hoelang? – zes jaar op school. Zes jaar lang heb ik in de pauze brood met pindakaas en jam gegeten. Dan kom jij en plotseling wordt de school uitgeroepen tot pindavrije zone.’

‘Ja, mijn moeder neemt het nogal serieus. Heb je wel eens amandelpasta geprobeerd? Want dat is geen slechte vervanger...’

‘Moet je die schoenen nou zien,’ zei Josh. Hij was de kleinste van de drie, maar sterk en pezig en stoer, en zijn haar was in een soort hanenkam geschoren. Om de een of andere reden was ik voor hem nog het bangst.

Troy en Mike keken naar mijn voeten.

‘Ike,’ zei Troy.

‘Je spreekt het uit als *aaikie*,’ legde ik uit. ‘Als Nike zonder de N.’

Troy schudde zijn hoofd. ‘Wat ben je toch een kneus.’

Het blijge gevoel over mijn nieuwe schoenen begon weg te ebben.

‘Doe je ogen eens dicht,’ zei Josh.

‘Waarom?’

‘Omdat ik het zeg.’

Nu werd ik een beetje nerveus, want de vorige keer dat ik mijn ogen voor ze had dichtgedaan, had er daarna een dode kraai op mijn schoot gelegen.

Maar het is heel moeilijk om nee te zeggen tegen de Three Stooges. Zo noemde ik ze (alleen in gedachten, nooit hardop, ik ben niet suïcidaal) omdat mijn moeder me een paar jaar geleden had meegenomen naar een ‘Three Stooges-marathon’, waar we zo’n vier uur achter elkaar naar hun oude slapsticks hadden gekeken. Troy was Moe, de leider. Mike was Larry, en Josh was Curly, omdat zijn haar zo kort was dat hij haast kaal leek.

De bijnaam was niet echt logisch, want de Three Stooges waren grappig, en Troy, Mike en Josh waren dat honderd procent niet.

Dus ik sloot mijn ogen. Om de tijd te doden husselde ik de letters van ‘Three Stooges’ door elkaar om er nieuwe woorden van te maken. Ik kreeg *getto*, *hoest*, *groot* en *troost*, en ik kwam net op *gestrest* toen Josh zei: ‘Oké, doe maar weer open.’

Ik keek. Er lag niets op mijn schoot. Ik voelde aan mijn haar. Niets – geen wormen, geen klodder spuug.

‘Wat hebben jullie gedaan?’ vroeg ik.

Troy klopte me alleen maar op mijn rug, ietsje te hard. ‘Later, pindakaas-met-jambrose.’

‘Ambrose,’ zei ik. ‘Tot straks bij wiskunde.’

Ze liepen weg. Ik pakte mijn boterham weer en nam een hap. Al met al was het praatje met de Three Stooges me redelijk afgegaan. Ik bedacht dat er misschien zelfs vooruitgang zat in ons contact, toen ik plotseling overal jeuk kreeg, gevolgd door het gevoel dat mijn keel werd dichtgeknepen.

Ik kende dat gevoel. Het was acht lange jaren geleden, maar ik herkende het feilloos. Ik vouwde mijn boterham open en ja hoor, daar had je hem.

Een pinda. Nou ja, om precies te zijn: een halve pinda. De andere helft zat in mijn spijsverteringskanaal, en ik begon in een anafylactische shock te raken. Alle slijmvliezen in mijn keel waren aan het opzwellen en ik kreeg amper lucht. Ik wilde mijn EpiPen pakken, maar toen besepte ik dat ik die niet bij me had. Hij zat in mijn kluisje, in een heuptasje dat ik daar ’s ochtends meestal verstoppte, ook al zou mijn moeder me vermoorden als ze dat wist. Als ik met het heuptasje rondliep, scholden de Three Stooges me uit voor flikker omdat het felroze was – mijn moeder had het gratis gekregen in een winkelcentrum in Kelowna, waar we tot twee maanden geleden hadden gewoond.

Dus de injectie die mijn leven had kunnen redden lag

binnen in het gebouw, twee trappen op, en ik zat buiten op het schoolterrein naar adem te happen. Aan de rand van mijn blikveld zag ik Troy, Mike en Josh dubbel-slaan van het lachen. Net voordat alles zwart werd, stelde ik me de kop van het krantenbericht voor: EENZAME NERD GEDOOD DOOR PINDA. En daaronder: SLACHTOFFER DROEG IKES.

H S I M R B G E C N E

*beer, rib, schemer, big, riemen, beren,
schmieren, merg, regen*

BESCHERMING

Maar ik ging niet dood. In plaats daarvan had ik wat de dokter een bijna-doodervaring noemde, wat best spannend zal klinken, maar persoonlijk zou ik het niemand aanbevelen.

Ik zag geen helder wit licht. Ik zag geen God, geen Allah, geen Boeddha. Mijn leven flitste niet als een film aan me voorbij. In feite herinner ik me niks van na de black-out, totdat het ambulancepersoneel me het eerste shot adrenaline gaf, een middel waarmee je een olifant nog wakker krijgt. Daarna moet ik weer bewusteloos zijn geraakt, want de volgende keer dat ik bijkwam, lag ik in een ziekenhuisbed en zat mijn moeder naast me, met haar flaphoed met een bloem erop, die ik afgelopen kerst voor haar had gekocht bij de kringloopwinkel. Ze kneep mijn hand haast fijn en hilde tranen met tuiten.

Ik wilde tegen haar zeggen dat ik niks mankeerde, dat alles goed zou komen, maar mijn keel voelde raar en ik denk dat ze me verdoofd hadden, want ik kreeg er geen

geluid uit. Daar baalde ik van, omdat ik zag hoezeer ze over haar toeren was.

Ik hou van mijn moeder. Ze probeert me al van jongs af aan te beschermen, en niet alleen tegen pinda's. Toen ik klein was en we nog in Edmonton woonden, grapte oma Ruth vaak dat het bij ons thuis wel een krankzinnigengesticht leek – het enige wat nog ontbrak waren de dwangbuizen. Onze stopcontacten waren afgedekt met veiligheidspluggen, medicijnen en schoonmaakmiddelen werden achter slot en grendel bewaard, scherpe tafelranden waren beplakt met stroken schuimrubber, op alle laden en kastdeuren zat een kinderslot. Het toiletdeksel werd zelfs dichtgehouden met grote plastic klemmen, want mama was bang dat ik het op zou tillen, in de pot zou vallen en zou verdrinken.

Ze liet me wel twintigduizend keer naar een voorlichtingsvideo kijken die waarschuwde dat je niet met vreemden mee mocht gaan. Ik heb nooit in bomen of op ladders mogen klimmen, of mogen zwemmen zonder haar vlak naast me, en ik moet nog steeds haar hand vasthouden als we een drukke weg oversteken. Soms is het een beetje gênant, zeker als ze vanaf de stoep staat te schelden op roekeloze automobilisten, maar ik weet dat ze het hart op de juiste plaats heeft.

Omdat mijn moeder mij altijd zo goed heeft beschermd, besloot ik toen we twee maanden geleden naar Vancouver verhuisden dat ik oud genoeg was om iets voor haar terug te doen. Vandaar dat ik haar heb verteld dat ik het prima naar mijn zin heb in de brugklas

op Cypress, dat ik vrienden heb gemaakt en dat ze Troy, Mike en Josh heten. Ik merk dat ze daar heel blij om is, want in Edmonton, Regina en Kelowna heb ik eigenlijk nooit vrienden gehad.

Wat zou het ook voor nut hebben om haar te vertellen dat het hier weer precies hetzelfde was als op de vorige scholen? Dat de Three Stooges me als het meezat uitscholden, en als het tegenzat mijn brood in de wc gooiden, en één keer zelfs mijn brood én mijn gymshort.

Het punt is dat ik ermee heb leren leven. Het is niet het einde van de wereld. Bovendien, als mijn moeder de waarheid zou horen, zou ze flippen. Ze zou er een enorme toestand van maken. De directeur zou gebeld worden, hun ouders zouden gebeld worden... en wie zou er, wanneer het eindelijk overwaaide, met de gevolgen opgezadeld zitten? Ik.

En om eerlijk te zijn voelde ik me er beter bij als ik na school verhalen vertelde die haar de indruk gaven dat mijn leven iets voorstelde:

‘We hebben in de pauze met zijn allen gebasketbald.’

‘Na school heb ik Mike met zijn wiskunde geholpen.’

‘Troy heeft me uitgenodigd voor zijn verjaardagsfeest bij Planet Lazer.’

Dat laatste had bijna averechts gewerkt. Ik had bewust lasergamen verzonnen omdat mijn moeder dat zo gewelddadig en gevaarlijk vond, dus ik was geschokt toen ze zei dat het mocht. We zochten een cadeautje uit, en mijn moeder bracht me met de bus naar Planet Lazer, helemaal in Richmond, ruim een uur reizen. Toen

we aankwamen, wilde ze mee naar binnen om kennis te maken met Troys moeder, zodat ik moest smeken om me alleen te laten gaan omdat het niet cool zou zijn. Uiteindelijk gaf ze toe.

Het stortregende, dus ik bleef drie uur lang op het toilet van de laserhal zitten. Ik las het boek dat we voor Troy hadden gekocht – *The Thief Lord* van Cornelia Funke – en een poosje lukte het me mezelf wijs te maken dat ik werkelijk een groots avontuur in Venetië beleefde, en niet in een smerig hokje op de rand van de wc-bril zat.

Op weg naar huis was de bus afgeladen met doorweekte mensen; het stonk naar okselzweet en natte jassen. Mama en ik moesten voorin blijven staan.

‘En? Hoe was het?’ vroeg ze.

‘Geweldig. Ons team heeft gewonnen. Ik heb een laser dwars door Troys hart geschoten.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ugh, wat afschuwelijk. Je hebt toch geen taart gegeten, hè?’

‘Nee, mama,’ antwoordde ik. ‘Alleen de snack die jij me had meegegeven.’

Daarna bleven we allebei stil. Ik keek naar de regenstralen die als miniatuurrivieren over de ramen stroomden en gluurde stiekem naar de chagrijnige gezichten om me heen.

Die keer had het liegen me niet zo’n prettig gevoel gegeven, of het idee dat mijn leven iets voorstelde.

Ik had me alleen maar een stipje in het universum gevoeld.

Ik moet weer zijn weggezakt, want het volgende dat tot me doordrong was dat mijn moeder op de gang met een dokter stond te praten. Haar stem was een octaaf hoger dan normaal. Ik zag haar voor me met haar flap-hoed, wapperend met haar armen, en ik had een beetje met de dokter te doen. Plotseling hoorde ik glashelder: ‘Ze hebben een pinda in zijn brood gestopt? *Zijn vrienden hebben opzettelijk een pinda in zijn brood gestopt?*’

O nee. Ik vroeg me af wie het lef had gehad om de Three Stooges te verraden. Een leerling die had gezien wat ze deden? Of misschien een van de Three Stooges zelf, in een zeldzame vlaag van schuldbesef?

Er borrelde een wazige herinnering op in mijn brein, en ik kreunde. De knappe verpleegster die zich over me heen had gebogen voor mijn tweede shot adrenaline. Zij had me gevraagd wat er was gebeurd...

En ik had haar alles verteld. Ik was het. Ik was de verrader.

Op de gang stond mijn moeder nog steeds te schreeuwen, en hoe raar het misschien ook klinkt, op dat moment dacht ik niet: ik heb geluk dat ik nog leef.

Ik dacht: waarom is die pinda niet mijn dood geworden?

Want ik wist absoluut zeker dat er nu poep aan de knikker zou komen.

C D G E I N S E E S I H

*nis, hees, sein, gids, geen, eigen,
hees, scheiding*

GESCHIEDENIS

oen ik drie was, kwamen we erachter dat ik allergisch was voor pinda's. We woonden in Edmonton, en mijn moeder had besloten parttime les te gaan geven aan de universiteit, omdat het geld van de levensverzekering op begon te raken. Ze plaatste mij in een dagopvang die werd geleid door ene Betty Spooner (*roos, snor, soep, sporen, snoep, open, opoe, persoon*). Ik herinner me niet veel van Betty, behalve dat ze prehistorisch was – ik bedoel, ze zag eruit als zevenennegentig, terwijl ze misschien pas zestig was.

Betty Spooner was niet up-to-date over allergieën bij kinderen, want in mijn tweede week serveerde ze tussen de middag boterhammen met pindakaas en jam. Ik nam een paar hapjes, en gelukkig keek Betty toevallig net even op van haar soapserie op het zwart-wit-tv'tje in de keuken om te zien dat ik opzwol als een kogelvis. Ze belde het alarmnummer en vervolgens mijn moeder. In het ziekenhuis legde de dokter mijn moeder uit dat ik een ernstige pinda-allergie had en dat de reactie nog

heviger zou kunnen zijn als ik er ooit nog eentje binnen kreeg. Ik kreeg meteen een EpiPen en mijn hoogsteigen SOS-armband, die ik eerst cool vond maar nu haat.

Hoe dan ook, naar Betty Spooner ging ik niet meer terug. Die avond hoorde ik mijn moeder aan de telefoon tegen haar schreeuwen en haar uitschelden voor imbeciel, wat achteraf gezien nogal onredelijk was. Betty wist niet beter, maar mijn moeder is – nou ja, zo is mijn moeder nu eenmaal. Daarna mocht er niemand anders meer op me passen, dus ze zegde haar baan op en bleef hele dagen bij me tot ik naar de kleuterschool ging.

Maar zelfs toen ze me vierentwintig uur per dag in de gaten hield, vond ze het nog steeds niet veilig genoeg voor me. Ik herinner me levendig dat ik naar de speeltuin bij onze flat ging, waar een roestig rood klimrek stond, en daar zat een oude man op een bankje doppinda's aan de eekhoortjes te voeren. Ik raapte een lege dop op en wilde hem in mijn mond stoppen. Mijn moeder mepte hem net op tijd uit mijn hand en gaf de oude man toen een preek over pinda-allergie, wat er uiteindelijk toe leidde dat hij haar een *puta* noemde. (Pas veel later achterhaalde ik dat het 'prostitutee' betekent. Dat is ze niet. Ze heeft zelfs nooit een date.)

Na dat voorval kocht ze zo'n kindertuigje voor me, dat ik overal waar we heen gingen om moest. Ik weet nog dat ik over straat rende, of door een winkelcentrum, en dan met een rukje werd teruggetrokken als de lijn op was. Ik weet ook nog dat mama ruzie kreeg met vreemden, die het wreed vonden een kind aan de lijn te hou-

den. Als dat gebeurde, deed ik alsof ik een hond was en blafte ik, en dan gingen ze meestal wel weg. Een keertje likte ik zelfs aan mijn moeders hand, maar dat vond ze niet zo prettig.

Oma Ruth, die in die tijd nog heel vaak bij ons op bezoek kwam, kon er niet tegen me in dat tuigje te zien. Zij en mijn moeder voerden er verhitte discussies over als ze dachten dat ik sliep.

‘Dit kun je niet maken, Irene. Ik snap dat je hem wilt beschermen, maar je slaat door.’

‘Zeur niet zo, mam, alsjeblieft. Het is voor zijn eigen veiligheid.’

Ik was dol op oma Ruth, met haar broze witte haar en haar felgekleurde trainingspakken, maar ik hield ook van mijn moeder, en ik kreeg er buikpijn van als ze ruzie hadden.

Oma Ruth verloor de discussie. Ik bleef aangeliënd. Tot de kleuterschool toe.

Maar voor het geval ik mijn moeder afschilder als een mafkees: dat is ze niet. Althans, het valt best mee.

Het had juist maar heel weinig gescheeld of ze was een normale moeder geweest, en het had maar heel weinig gescheeld of we waren een normaal gezinnetje geworden, twee ouders en ik, en wie weet? Misschien een broertje of zusje, of minstens een huisdier.

Mijn vader en moeder waren smoorverliefd op elkaar. Hij was een knappe, gebruide Australiër die op een werkvisum naar Canada was gekomen. Hij was recht-

streeks naar Banff gereisd om aan de slag te gaan als ski-leraar en had eigenlijk maar een jaartje willen blijven. Mijn moeder was petieterig, droeg haar lange bruine haar in een paardenstaart en had een opoebrilletje op, waardoor ze er serieus en ouder dan vijftientig uitzag. Ze had net haar doctorstitel in Engelse letterkunde gehaald aan de universiteit van Calgary, waar ze een proefschrift had geschreven met de titel 'De effecten van een afgezonderde opvoeding op de verbeeldingskracht van de gezusters Brontë'. Het werd in een of ander vakblad gepubliceerd, ook al klonk het niet bepaald als iets wat je in één adem uitlas (niet lelijk bedoeld, hoor).

Om het te vieren en wat stoom af te blazen ging ze een weekje naar Banff, en op een avond ontmoette ze in een café mijn vader. Volgens mijn moeder was hij eigenlijk helemaal niet haar type. 'Ik was een en al brein, hij een en al bravoure.' Ze glimlachte als ik haar vroeg het verhaal nog eens te vertellen, wat ik heel vaak deed.

Toch vielen ze als een blok voor elkaar. Binnen een paar maanden verhuisde mijn vader naar Calgary, en kort daarna trouwden ze. Ze huurden een huisje maar drie straten bij oma Ruths flat vandaan. Mama kreeg een fulltime baan aan de universiteit als literatuurdocent, en ze hoopte na een aantal jaren een vaste aanstelling te krijgen. Voor zover ik begrijp, betekent een vaste aanstelling zo ongeveer dat je een baan voor het leven hebt. Papa vond volop werk in de bouw.

Twee jaar daarna raakte mijn moeder in verwachting. Volgens haar praatte mijn vader elke avond tegen me en gaf ik dan 'antwoord' door zachtjes te schoppen.

Toen ze zeven maanden zwanger was, kreeg ze een telefoontje van mijn vaders ploegbaas. Papa was op zijn werk in elkaar gezakt. Zomaar omgevallen. Hij was per ambulance afgevoerd. Mama reed plankgas naar het ziekenhuis, maar tegen de tijd dat ze aankwam was het TVO al vastgesteld.

TVO. Tijdstip van overlijden.

Blijkbaar was hij al dood geweest toen ze hem in de ambulance legden, zelfs al dood geweest toen hij tegen de grond sloeg. In zijn hersenen had een aneurysma (*muren, maan, samen, maas, naam, neus, menu*) gezeten, een klein bloedvat dat geleidelijk als een ballon was opgezwollen. Die dag was het gewoon gebarsten.

Dus ik heb mijn vader nooit gekend, en ook niemand van zijn kant van de familie. Zijn ouders waren al gestorven toen hij zelf nog jong was. Hij had nog een oudere broer in Australië, maar ik neem aan dat hij en mijn moeder elkaar uit het oog zijn verloren, want we horen nooit wat van hem.

Ik heb een heleboel foto's van mijn vader, bijna allemaal door mijn moeder genomen. Mama wil wel over hem praten, maar alleen als ik erom vraag. Ook oma Ruth wil dat wel, maar doordat we op mijn tweede zijn verhuisd naar Edmonton in Alberta, en op mijn vijfde naar Regina in Saskatchewan, en op mijn negende naar Kelowna in British Columbia, en toen deze zomer, net nadat ik twaalf was geworden, naar Vancouver, heb ik haar maar een paar keer gezien. Ze komt hoogstens eens per jaar op bezoek, want ze houdt niet van vliegen.

De laatste keer dat oma Ruth bij ons was, woonden we nog in Kelowna, waar mama een oproepcontract had aan de universiteit van Okanagan. Op onze laatste avond daar hoorde ik ze ruziën.

‘Irene, het is genoeg geweest,’ zei oma Ruth. ‘Je moet het verleden eens achter je laten en je leven weer oppakken.’

Mama zei dat ze haar leven ook weer had opgepakt, dat ze haar uiterste best deed, en dat ze het spuugzat was constant door oma te worden bekritiseerd.

Dus ik weet niet. Misschien is dat ook een reden waarom oma Ruth niet meer langskomt.

Door kleine dingetjes die ik heb gehoord en kleine signaaltjes die ik heb opgepikt, vermoed ik dat mijn moeder een heel ander iemand was toen papa nog leefde. Maar ik ken haar alleen maar PPD – Post Papa’s Dood. Dit is de enige versie van haar waarmee ik vertrouwd ben, en het is een versie waar ik heel erg van hou.

Ik weet ook dat ze zielsveel van mij houdt. Dus ik kan me nauwelijks voorstellen hoe het voor haar moet zijn geweest toen ze dat telefoontje kreeg. Want ‘Je zoon ligt in het ziekenhuis’ moet verdacht veel hebben geleken op ‘Je man ligt in het ziekenhuis’.

En we weten allemaal hoe dat is afgelopen.

E R A B M S O

*mos, roem, moer, bar, somber, brasem,
mars, beo, broes*

A M B R O S E

Zo ben ik aan mijn naam gekomen. Ambrose. Mijn vader heette ook zo. Het komt van het Griekse ‘ambrotos’ en betekent ‘de goddelijke, onsterfelijke’.

Op een dag wees ik mijn moeder erop hoe ironisch dat was. Ik zei: ‘Best grappig, hè, want dat was papa duidelijk niet. Onsterfelijk, bedoel ik.’

Mijn moeder vond er niets grappigs aan.